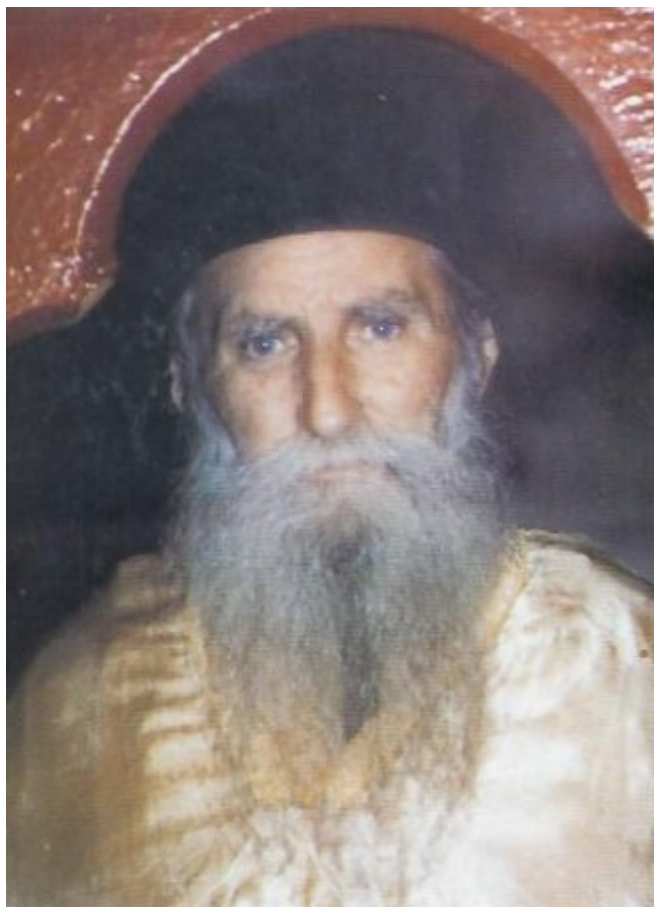

Ο Παπα - Δημήτρης Γκαγκαστάθης [29.1.1975]

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

του Κωνσταντίνου Αθ. Οικονόμου δασκάλου - συγγραφέα

Ο παπά - Δημήτρης γεννήθηκε το 1902 στον Πλάτανο Τρικάλων, χωριό που για 42 ολόκληρα χρόνια, (1931-1973) υπηρέτησε ως εφημέριος «ελλαμπόμενος από τας

ακτίνας του Αγίου Πνεύματος». Και εκεί στις 29 Ιανουαρίου, 1975, «εξήχθη εις αναψυχήν, συναντήσας το Φως της ζωής». Η φτώχεια δεν του επέτρεψε να πάρει μόρφωση και μικρός έγινε τσοπανόπουλο. Βόσκοντας, όμως, τα πρόβατα, άρχισε να έχει τις πρώτες πνευματικές εμπειρίες. Γράφει ο ίδιος: “Για να ενδυναμώσω την πίστη μου διάβαζα στην καλύβα μου βίους Αγίων. Απέφευγα τις συναναστροφές του κόσμου.

Επί τούτου επήγαινα στις πιο βαθιές χαράδρες και προσευχόμουν. Πολλά βράδυα έρχονταν δαίμονες (...) για να με εξοντώσουν αλλά οι Αρχάγγελοι δεν τους επέτρεπαν και έφευγαν άπρακτοι”. Σε ηλικία 19 ετών κατατάχθηκε στην Χωροφυλακή. Πριν φύγει από το χωριό πέρασε από τους προστάτες του Αρχαγγέλους. “Τους προσκύνησα και τους παρακάλεσα: Με καλεί η πατρίδα να πηγαίνω. Σας θέλω να με ενισχύσετε, να με βοηθήσετε και να έλθω πάλιν σώος και αβλαβής, όπως φεύγω τώρα”. Πολέμησε στην Μικρά Ασία. Στην μεγάλη καταστροφή της Σμύρνης, οι προστάτες του Αρχάγγελοι τον έσωσαν θαυματουργικώς πολλές φορές. Γράφει ο παπα-Δημήτρης:

“Έφθασα στην Σμύρνη Σάββατο, την ώρα που κτυπούσαν οι καμπάνες. Τι συγκινητικόν ήτο! Αργά την νύκτα έρχεται και πάλιν ο γέρων (εννοεί τον Αρχάγγελο) και μου λέγει: να (...) πας εις το δεύτερο λιμάνι. Περί ώρα 9, παρά τέταρτο, να μπεις εις το πλοίον και θα βγείς εις την Χίον. Εγώ είμαι μαζί σου, μη φοβείσαι. Έτσι και έγινε. Βγήκα εις την Χίο και έπειτα στην Αθήνα. Από την Αθήνα με έστειλαν εις την Κομοτηνή. Εκεί τακτικά εκκλησιαζόμουν και έμαθον και την ψαλτική. Γυρίζοντας από το στρατιωτικό εγράφηκα εις άλλο Δημοτικό Σχολείο και πήρα απολυτήριον έκτης Δημοτικού, για να γίνω Ιερέυς. Την 24ην Μαΐου 1931 έγινα Διάκονος και εις τας 26 του ιδίου μηνός έγινα Ιερέυς”. Τότε άρχισε η θαυμαστή ποιμαντική, ασκητική, ιερατική, εθνική και κοινωνική ζωή του παπα-Δημήτρη. Ως πατέρας (εννέα παιδιών μάλιστα), ιερέυς και ποιμένας, πονούσε με αγάπη ολόκληρο το ποίμνιο του, ολόκληρο το χωριό του. Είχε γεμίσει όλους τους χώρους του μικρού χωριού του με εικονοστάσια, σταυρούς, εικόνες κλπ. Ήταν φιλόανθρωπος, ελεήμων, ανοιχτόκαρδος, κοινωνικός, έχοντας πάντοτε καραμέλες για τους μικρούς και μικροποσά για τους ενδεείς μεγάλους. Ενδιαφερόταν για βιβλιοθήκες, έκανε επισκέψεις, έδινε δώρα, έστελνε επιστολές. Ήταν μέσα σ’όλα, αλλά ουσιαστικά ζούσε έξω από όλα. Ήταν ασκητής στον κόσμο, έχοντας απόλυτη άνεση, με τον Θεό, με τους Ταξιάρχες και τους Αγίους. Μια φορά όταν πέρασε αβρόχοις ποσίν ένα πλημμυρισμένο ποτάμι, (για να σωθεί έτσι από εχθρούς) πολύ απλά είπε: “Ε ! τον τσακώσαμε τον Γιώργη, τον πιάσαμε τον Ευεργέτη”.

Ο Ηγούμενος τους Ι.Μ.Σιμωνόπετρας, Αιμιλιανός, που είχε στενό σύνδεσμο με τον παπα-Δημήτρη, γράφει: “Και ο ύπνος του σώματος του και η νήψις της ψυχής του και η μύησις των οφθαλμών του και ο λόγος του και η σιωπή του ήσαν στοιχεία και μέσα επικοινωνίας με τον Θεόν και τους φίλους του Θεού. Εζη συνηρμοσμένος εν

τω μυστικώ σώματι τους Εκκλησίας, έζη την Βασιλείαν του Θεού, τα φαινόμενα θεωρών, τα άορατα κατανοών”.

Η πνευματικότητα, η πίστη του και η γενναιότητά του, φάνηκαν στα χρόνια του εμφυλίου πολέμου. Η ευρύτερη περιοχή γύρω από τον Πλάτανο ελεγχόταν από τον ΕΛΑΣ. Ο παπα- Δημήτρης, μόνος παπάς σε όλη την περιοχή, αρνιόταν να συνοδοιπορήσει με τους κομμουνιστές. Κατήγγειλε τα άθεα πιστεύω τους.

Κυνηγήθηκε αλύπητα και κινδύνευσε πολλές φορές. Πολλοί, ακόμα και οι οικείοι του, του έλεγαν να σωπάσει, αλλά αυτός αρνιόταν. Γράφει: “Μου λέει η παπαδιά μου. Παπά χαζάθηκες τελείως; Εσύ θα φέρεις το αποτέλεσμα; Δεν βλέπεις όλους τους παπάδες των χωριών, που κάθονται στα σπίτια τους, δουλεύουν και τρώγουν με τους οικογένειες τους; Εγώ τους απαντώ. Θα πεθάνω για τον Χριστό και όχι για τον χρυσό. Κομμουνιστής εγώ δεν γίνομαι.” Ο παπα-Δημήτρης δεν φοβόταν γιατί συνοδοιπορούσε με τους Αγίους, τους Ταξιάρχες και τον Αη-Νικόλα. Γράφει ο ίδιος: “Όταν στις 20 Οκτωβρίου 1945, Κυριακή πρωί, κτύπησα την καμπάνα, μας περιεκύκλωσεν αντάρτικος στρατός. Το χωριό μας ήταν με ομάδα εθνική και γι’ αυτό ήθελαν να μας εξοντώσουν. Άρχισαν να ρίχνουν πυρά τους φοβερισμό. Εγώ μόλις είχα μπει στην Εκκλησία, έκαμα τον σταυρό μου, παρεκάλεσα τον Άγιο Νικόλαο και φεύγω. Εκείνοι από το φυλάκιο ρίξαν άφθονες σφαίρες με το πυροβόλο, καμία τους δεν με εκτύπησε. Ακολούθησα ένα ρέμα, τα Αμπέλια και έχασαν τα ίχνη μου. Επήγαινα προς το χωριό Βασιλική που είχε εθνικό στρατό και ομάδα, για να φυλαχθώ. Κοντά στα σύνορα των δύο χωριών, Ριζώματος-Βασιλικής με έφτασαν. Είχαν διατάξει 10 ιππείς και με τον αρχηγό να με πιάσουν. Με κυνηγούσαν, έβριζαν και έριχναν με τα Στεν, χωρίς να μπορούν να με φονεύσουν. Οι σφαίρες τρύπαγαν τα ράσα. Με πλησίασαν και με περιεκύκλωσαν στα 50 μέτρα γύρω-γύρω, φωνάζοντας: κερατά τράγο, πού θα πας; (με έβριζαν ελεεινά). Εγώ ευρισκόμενος εν μέσω κινδύνου, εσήκωσα τα χέρια προς τον ουρανό και εφώναξα από το βάθος της ψυχής: Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, σώσε με, κινδυνεύω. Ω του θαύματος! Σαν αστραπή παρουσιάσθη ο Αρχάγγελος Μιχαήλ εις τον αρχηγό. Είδα ένα νέο με σπαθί, που έκοψε τα σχοινιά από την σέλα του αλόγου, τον έριξε κάτω και τον έσπασε την σπονδυλική στήλη.

Οι υπόλοιποι έμειναν ακίνητοι, ωσάν να τους είχε κτυπήσει ηλεκτρισμός. Ακούω μια φωνή, ήταν του αρχηγού τους, να λέγει: Εχεις όριο ζωής και υψηλούς προστάτας. Ευχαριστώ, τους απήντησα. Τους συγχώρησα και τους ευχήθηκα ο Θεός να τους φωτίσει, να μετανοήσουν και να γίνουν καλοί άνθρωποι. Να λέτε την αλήθεια, τους είπα, να έχετε τον Θεό βοήθεια και έφυγα σιγά-σιγά για τον προορισμό μου”.

Η ζωή του έκτοτε και μέχρι της ασθενείας του ήτο μία διαρκής κένωση του εαυτού του υπέρ πάντων. Τον άκουγες να λέγει “Τρέξε παπα- Δημήτρη, τρέξε, ο διάβολος έζωσε και πάλι το χωριό”. Το κομποσχοίνι έλιωνε στα χέρια του υπέρ

πάντων και όταν καμιά φορά αγνοούσε τα ονόματα, μουρμούριζε: “υπέρ του διευθυντού του ΚΤΕΛ, υπέρ του οδοντιάτρου, υπερ...υπέρ...”. Επισκεπτόταν μοναστήρια για πνευματική αναψυχή και δύναμη, είχε αναπτύξει πνευματικό δεσμό με τους μακάριους γέροντες π. Φιλόθεο Ζερβάκο, π. Αμφιλόχιο Μακρή, π. Εφραίμ Κατουνακιώτη, με τους οποίους αλληλογραφούσε και εξωμολογείτο. Αν και ασπούδαστος, είχε ακέραιη ορθόδοξη πίστη, γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα και διάκριση πνευμάτων. Γράφει ο ίδιος: “Όταν το 1971 ήλθαν οι μεγάλοι των ξένων εκκλησιών στα Τρίκαλα, πήγα και τους είδα και λέγω: φύγε παπαδημήτρη ογλήγορα και μην κοιτάς πίσω”.

Όταν του διαγνώσθηκε καρκίνος, τον Φεβρουάριο του 1970 υπεβλήθη σε εγχείριση στον Ευαγγελισμό. Θαύμα μεγάλο και ζωντανό έγινε. Γράφει ο ίδιος σε επιστολή του: “Οι ιατροί του ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ μου το ανήγγειλαν καθαρά το πικρό φαρμάκι. Εγώ εδόξαζα τον Θεόν, που μου έδωκε αυτό το μεγάλο δώρον, τον καρκίνον, για να με δοκιμάσει. Η εγχείρισις κράτησε 5 ώρες. Τις επόμενες ημέρες είχα μία διάθεση που μου ερχόταν να κατέβω από το κρεβάτι. Δεν αισθανόμουν τίποτα. Το βράδυ, που έμεινα μόνος, ήλθαν δύο άγνωστοι και με φύλαγαν και με ανακούφιζαν. Χαρά Θεού και ευλογία Θεού εκείνο το βράδυ, που δεν μπορώ να περιγράψω. Ολοι εθαύμασαν πως έζησα”. Επέστρεψε ο πατήρ-Δημήτριος στο χωριό του, έχοντας υγεία πλέον, ιδιαίτερα εύθραυστη. Το 1973 νοσηλεύθηκε στο νοσοκομείο ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ για «ανώτερες σπουδές», όπως έλεγε χαριτολογώντας. Ο Θεός προετοίμαζε τον δούλο του. Στις 29/1/1975, μετά πολύμηνους φρικτούς πόνους ο Θεός τον δέχθηκε. Πριν αναχωρήσει για τις σκηνές των δικαίων έλεγε: “Όταν βρώ εκεί θέσιν, τότε θα έρχομαι και θα σας βοηθώ. Αμ, πώς! Θα ξεχάσω τα πνευματικά μου παιδιά;”

Πηγή: aktines.blogspot.gr